

„Waa!", seal on siin wennad, kes meie peale ootavad, meid igaskohas taganõuavad ja kõigil viisil õrakukata püavad. Mina olen sind surmast peâstnud, olen sind õpetanud ühe paadi, vibupüssi ja vibupüssi wardaid tegema. Sina oled kaa mino käest õppinud mõndasugu kurja ja kiffjat metsaelojast mahalaskma, meie sõariistabega sõdima ja waenlase vasto wõitlema. Mis sa alles olid, kui mina sind oma tuppa viisin? Siin wâikesed käed olid nôdrad ja wââtimad kui lapse käed, kes sind ei jõudnud täita ega katta; siin hing oli pimeduses; siin ei mõistnud veel ledagi, ei ühtegi. Kõik mis sul nûud on ja mis sa oled, seda olen mina sulle annud. Kas sa wõksid nûud veel nii kõva ja tâno-tundmata sõdamega olla, ja meie vasto oma sõariista pruukida?"

Inglis ohwtser töötas pühakult selle peale, ennenem tuhatkorda ise surta, kui ühe ainsa Indiamere verd õrawalada.

Meegri peâlik lastis oma halli pea râskes mõttes tükki aja rinna peal puhata, kattis oma näo kätte alla, waatas siis jâlle tuki arga noore wangiga peale ja küsits teda ühe heâsega, mis selgeste fess suurest armust ja walust tunnistas, mis tema sõdame põhjas uinusid:

„Kas siin isa elab veel?"

„Jah, ma arwan, ta jâi minust Inglismaale täie terwisel járelse."

„Mis tema nimi on, ja kas ta ehk wahhest kaa siin on komandiriks seisnud?" küsits neeger.

„Meie nimi on Preston, ja mino isa oli neliteist kûmmend aastad siin maakondas rûgemendi komandir."

„Oh sina õnneto inimene!" hüüdis neegri peâlik. Wâhe aja pârast râkest mõtetest ülesârkades ütles ta: „Kas sa tead, et mina kaa ükskord isa olin? Seda mina ei olle mitte ennam! Mina nâgin oma poja, omma kalli ainsa poja, teie sõameeste vastas lahingis kukkanu, tema on viimse silmapilguni wâpraste sõdinud ja kui üks mees mino kõrwas surnud. Ta oli üleüldse haaru tâis, kui tema kukkus, teda tappis — — Aga olgo fess kül, mina olen tema surma õrata sunud, ja, ma olen teda tâieste tasunud!"

Nende viimse sõnade juures tõstis ta kõige rammuga oma heâle ja wârises ise üleüldse seda ütlesdes. Ta silmad läksid segaseks aga naad seisis kui wad, wâgise rõhus tema õhkamisi maha, mis sõdame põhjast ülesse kippusid ja wõtles nônda üks tûk aega iseenesega. Kui ta aegamõõda jâlle rahulise maks jäti, põõras ta silmad homiko poole, kus just pâikese tõusmine uut pââwa kuulutas, ja ütles nooremehewasto:

„Mâdd sa seda kena ja uhket taevast selle pââwabõuso kuldse ehas? ja kas sa rõõmustab ennast kaa seda nâhes?"

„Ja, see rõõmustab mind wâga," oli wâstus.